

RÓMAI LEVÉL II/7. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távols-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Ez a harmadik alkalom abból a négy alkalomból, amikor szisztematikusan áttanulmányozzuk a Római levél utolsó öt fejezetét, vagyis a 12. résztől a 16. részig. A mostani alkalom során elkezdjük tanulmányozni a Római levél 14. részét. Az első téma, amellyel foglalkozunk: az étkezéssel, ünnepekkel és más hasonló dolgokkal kapcsolatos vallásos szabályok. Ha tíz évvel ezelőtt tartottam volna meg ezt az előadást, az sokkal kevésbé lett volna releváns, mint manapság. Ma viszont rendkívül aktuális kérdés, különösen a mi lakóhelyünkön, Jeruzsálemben, ahol egyre több zsidó ember hisz Jézusban mint Messiásban, és azonosul vele és az Ő népével. Az étkezések és az ünnepek kérdése rendkívül aktuálissá vált. Meglehetősen ellentmondásos kérdések ezek. Többször is belekeveredtem ilyen vitákba, nem feltétlenül közvetlen módon, de egy alkalommal közvetlenül is. Ezenkívül azt látom, hogy még a nem zsidó háttérrel rendelkező egyházakban is egyre többen foglalkoznak az étkezések és bizonyos napok betartásának kérdéseivel. Például a ma délelőtti alkalom során odajött hozzám két hölgy, hogy beszélgessen velem a szombat megtartásának kérdéséről. Nem zsidók voltak, de egy olyan gyülekezetből jöttek, ahol a pásztor azt tanítja, hogy ez egy fontos kérdés, amelyet be kell tartanunk. Ezt csak azért említettem meg, hogy rámutassak: ez a kérdés nem a távoli múltból, nem az egyház korai időszakához tartozik, hanem egy olyan kérdés, amellyel mindenképpen szembe kell néznünk. Meg akartam mutatni, ma is mennyire aktuális a Biblia. A mai témánk címe valójában: elfogadás és összhang. Istent jobban érdekli az összhang a Krisztus testében, mint bizonyos szabályok betartása. Azzal szeretném kezdeni, hogy felolvasom az első három verset a Római levél 14. részéből. *„A hitben erőtelent fogadjátok be, de ne azért, hogy nézeteit bírálgassátok.”* Szerintem a kulcsszó itt az elfogadás. Fogadjátok el egymást. Fogadjátok el azt, aki gyenge a hitben, de ne kritizáljátok őt, ne szedjétek ízekre a véleményét, ne mutassatok rá, mennyire tökéletlen a felfogása. Mert ez nem igazán szellemi magatartás. Megmutathatod, milyen okos vagy, de ezzel nem építed a Krisztus testét. Tehát az a két téma, amelyet hitem szerint Pál kihangsúlyoz: elfogadás és a test építése. Aztán Pál példákat is felhoz, Az első példa az ételekre vonatkozik, a második pedig bizonyos napok betartására. A 2. verstől. *„Az egyik ember azt hiszi, hogy mindent megehet, az erőtelen pedig zöldségféléket eszik.”* Miért eszik csak zöldségféléket? Talán vegetáriánus? Nem, hanem azért, mert kóser ételeket akar fogyasztani. Tudjátok, mit jelent a „kóser” szó? Az a mód, ahogyan az ortodox zsidók elkészítik, kiválasztják és felszolgálják az ételeiket. Minden pontosan meg van határozva, van egy bizonyos fajta tényező, meghatározott módon kell elkészíteni, nem szabad összekeverni a húst a tejjel, húskészítményeket

tejtermékekkel, ha valaki tejet fogyasztott, csak öt óra elteltével fogyaszthat húst, és sokféle ételt nem ehetnek meg. Ezeknek a szabályoknak egy része Mózes törvényeire épül, de legnagyobb része csak később kialakult vallásos hagyomány. Golda Meir abban a könyvében, amelyet nagyon szeretek, tudjátok, ő Oroszországban született, leírja, hogy az apjának éveken keresztül az orosz hadseregben kellett szolgálnia, és soha nem evett mást, csak nyers zöldséget. Mert minden más, amit ehetett volna, nem volt kóser. Ez nem a vegetáriánizmus leírása, ez a kérdés is felmerülhet, hanem a „kóser vagy nem kóser” kérdése. Tudom, hogy a legtöbb ember számára ez nem igazán égető kérdés. Viszont rendkívül fontos kérdés Izraelben a mai zsidó hívők számára. És én sok órát eltöltöttem azzal, hogy megvitassam ezt a kérdést az ottani felelős vezetőkkel, és azóta sokkal inkább megtanultam értékelni Pál bölcsességét.

Folytassuk a 3. verssel. *„Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik, aki pedig eszik, ne ítélje meg azt, aki nem eszik, hiszen az Isten befogadta őt.”* Van itt két rossz hozzáállás. Az első annak a testvérnek a magatartása, aki felszabadult. Én már nem vagyok a törvény alatt, testvérem, ez már a múlt, mindent megehetek, amit szeretek, és te ezt nem érted. Te még kötelékben vagy. Elítéli azt, aki nem eszik. De ez a kapcsolat nem egyoldalú, mert az, aki nem eszik, szintén kritizálja azt, aki eszik. Ő már nem is igazi zsidó. Nem tartja be a kóser rendelkezéseket. A zsidók számára az egyik legégetőbb kérdés az, hogy hogyan lehet megőrizni Izrael különálló identitását. Mert amikor megszüntetik a kóser rendelkezéseket és a szabbat megtartását, a zsidók nagyon gyorsan elkeverednek más népekkel és elveszítik nemzeti önazonosságukat. Ez valóban nagyon fontos kérdés. Izraelben azt láttuk, hogy az amerikai zsidók, vagy a brit zsidók, tehát a nyugati zsidók, akik elfogadják Jézust, gyakran szinte teljesen asszimilálódnak, és amikor hitre jutnak Jézusban, akkor hirtelen felfedezik, mennyire fontos a zsidó önazonosságuk. És amikor Izraelbe költöznek, mindenáron be akarják bizonyítani, hogy ők valóban zsidók. Ezért hajlamosak arra, hogy visszatérjenek azokhoz a szabályokhoz és rendelkezésekhez, amelyeket soha nem tartottak be, mielőtt hívőkké lettek. Ugyanakkor a született izraelieknek, a szabréknak, ahogyan nevezzük őket, nincsenek identitászavaraik, tudják, hogy ők zsidók, ezért egyáltalán nem érdekli őket ezeknek a szabályoknak a betartása. Tehát kétféle emberrel van dolgunk, pontosan úgy, mint Pál leírásában. Ez csak egyetlen példa arra, mennyire aktuális Isten ígéje, még 19 évszázad eltelte után is, olyan kérdésekkel foglalkozik, amelyekkel nekünk is szembe kell néznünk.

Ezt csak példának hoztam fel, vannak más, hasonló kérdések is, amelyek nem szerepelnek feltétlenül ebben a fejezetben, és amelyekre alkalmazható ez az alapelv: az összhang fenntartása és a Krisztus testének építése fontosabb, mint annak bizonyítása, hogy te igaz ember vagy, azokkal a szabályokkal, amelyeket betartasz. Lehet, hogy bebizonyítod, hogy igaz ember vagy, de kárt okozol a Krisztus testének és keresztény testvéreidnek. Az a két hölgy, aki ma reggel megkeresett engem, kifejezetten azért utazott ide, hogy feltehesse a kérdéseit. Megkérdezték Ruth-tól: miért kötöd be a fejedet? Hited szerint ez biblikus? Én válaszoltam Ruth nevében. Ezt feleltem: mi, személyesen, úgy hisszük, hogy Pál komolyan gondolta, amit mondott az 1Korinthus 11. részében, ha a nő fedetlen fejjel imádkozik, akkor ezzel megszégyeníti az ő fejét. De tudjuk, hogy van sok, komolyan elkötelezett keresztény, aki ezt nem így gondolja. Mi azt tesszük, amit hiszünk, de mások is azt tehetik, amit ők hisznek. Nincs disszonancia, tökéletesen tudunk alkalmazkodni más felfogásokhoz ebben a konkrét kérdésben. Az a helyzet, hogy mielőtt összeházasodtunk, Ruth egy ideig egy olyan gyülekezetbe járt az Egyesült Államokban, ahol a pásztor ellenezte a fej befedését. Nem igazán volt semleges, azt akarta, hogy a nők ne fedjék be a fejüket. Én ezt nagyon jól értem, mert nekem is hasonló, pünkösdi múltam van. És emlékszem azokra a szörnyű időkre, amikor minden nőnek be kellett kötnie a fejét ahhoz, hogy egyáltalán kereszténynek tekintsék. Erre már nem emlékszik mindenki. Emlékszem, amikor az első feleségemmel elmentünk egy

hagyományos pünkösdi gyülekezetbe London belvárosában, nem tudtuk pontosan, hol van a templom, de amint mentünk az utcán, egyre több nőt láttam furcsa kalappal a fején, és ezt mondtam Lydiának: azt hiszem, közeledünk. Én mindezt átéltem, ezért megértem mindenkinek a hozzáállását, akár mellette van, akár ellene. De az az alapelvünk, hogy nem csinálunk ügyet ebből a kérdésből. Azt tesszük, amit a hitünk diktál, ti is tegyétek, amit hisztek, ettől még lehet harmonikus közösségünk egymással a Krisztus testében.

Miközben erről beszélek, ne felejtsetek el, hogy a harmónia a cél. Pál aztán folytatja, 4. vers. *„Ki vagy te, hogy más szolgálja felett ítélsz? Tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa.”* Tehát nem az az igazi bűn, ha valaki eszik vagy nem eszik, vagy betartja a szombatot vagy nem tartja be, az igazi bűn keresztény testvérünk kritizálása. Mégis ez az, amit a keresztények olyan sokszor elkövetnek. Most folytassuk az 5. és a 6. verssel. Jön a következő kérdés: bizonyos napok betartása. Az a konkrét nap, amelyik talán a legellentmondásosabb, legvitatottabb, az a szombat, vagy a szombat. De ne felejtsetek el, hogy a kettő nem ugyanaz. Mert a zsidó szombat pénteken este, napnyugtakor kezdődik és szombaton napnyugtakor végződik. Nem egyszerűen a szombati napról beszélünk. Nem azonos módon mérjük a hét napjait. Ez egészen a teremtésig visszanyúlik, amikor az estétől reggelig terjedő időszak volt az első nap. Istennél a nap nem hajnalban, hanem napnyugtakor kezdődik, ez egy figyelemreméltó kérdés, ezzel most nem foglalkozunk, mert nagyon messze elvinne minket a témánktól, most bizonyos napok, és különösen a szombat betartásának kérdéséről beszélünk. 5. és 6. vers. *„Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőzésében.”* Szerintem ebben az is benne van, hogy ne próbálkozzunk egymás meggyőzésével. *„Aki az egyik napot megkülönbözteti, az Úrért különbözteti meg. Aki eszik, az is az Úrért eszik, hiszen hálát ad az Istennek. Aki pedig nem eszik, az Úrért nem eszik, és szintén hálát ad az Istennek.”* Mindenki azt tegye, amit helyesnek tart a törvény fényében. Ez pedig szintén nagyon égető kérdés, mert az ortodox zsidók nem utaznak szombaton. Nem használják az autójukat. Szombaton nincs tömegközlekedés Jeruzsálemben. Ha szombaton el akarsz jutni valahova, akkor nagyon nehéz helyzetben vagy. De sok nem ortodox zsidó, és ők vannak többségben, szombaton is használja az autóját. De ha ortodox zsidók szomszédságában élsz, és van saját autód, akkor nagyon kell vigyáznod. Nekünk van autónk, és szoktuk is használni, de nagyon kell vigyáznunk, nehogy tudatosan az ortodox zsidók előtt használjuk szombati napon, nem azért, mert bármilyen korlátozás is vonatkozna ránk, hanem azért, mert nem akarjuk megbántani az érzéseiket. Nem akarjuk megsérteni őket egy ennyire mellékes kérdésben, amelynek betartásáról mindenkinek magának kell döntenie.

Meg kell azonban néznünk más szakaszokat is, különösen a Kolossé 2. részét. Kolosséi levél, 2. rész, 13-16. vers. Ez a szakasz arról beszél, hogy mit végzett el Jézus áldozati kereszthalála. Kolossé 2:13-16. *„És titeket is, akik halottak voltatok a vétekben és testetek körülmetéletlenségében, ővele együtt életre keltett, úgyhogy megbocsátotta nekünk minden vétkeinket. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.”* Pál itt arról beszél, hogy amikor Jézus meghalt a kereszten, akkor megfosztotta a sátánt minden fegyverétől, amelyet felhasználhatott volna ellenünk. És mi volt az elsődleges fegyvere? Egyetlen egyszerű szó. Bűntudat, úgy van. Mindaddig, amíg meg tud minket tartani a bűntudatban, azt tesz velünk, amit akar. De Jézus, kereszthalála által gondoskodott arról, hogy megszabaduljunk a bűntudattól. És ezt kétféle módon tette meg. Gondoskodott a múlttól, és gondoskodott a jövőről. Gondoskodott arról, hogy megbocsátást nyerjünk minden

múltbeli bűnünkre. Elhiszitek ezt? Elhiszitek, hogy minden múltbeli bűnötökre bocsánatot nyertetek azért, amit Jézus tett a kereszten? Tehát gondoskodott a múlttól. De annak érdekében, hogy a jövőnket is biztosítsa, Jézus félretolta Mózes törvényét mint az Isten előtti megigazulás követelményét. *Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.* Tehát ha odamégy a kereszthez, és hitben elfogadod a keresztet, a törvénynek vége. Már nincsenek követelései veled szemben, már nem vagy alávetve a törvénynek. Jézus halála által megszabadultál a törvény követeléseitől. A törvénynek hatalma van az ember felett mindaddig, amíg él. De ha a törvényt halálra ítélik, akkor már semmit sem tehet ellened. És minket Jézusban kivégeztek, meghaltunk a kereszten, ezért szabadok vagyunk a törvény követelésétől. Ezért Pál így folytatja, és ez egy nagyon fontos igevers: Kolossé 2:16. *„Senki tehát el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt.”* Pál nem azt mondja, hogy nem szabad ezeket betartani, hanem azt, hogy senkinek se engedjétek meg, hogy elítéljen titeket azért, hogy betartjátok-e ezeket a rendelkezéseket, mert mi megszabadultunk a törvény követeléseitől. Tehát megint itt áll a figyelmeztetés... mi ellen? Az ítélkezés ellen, ezenkívül az elítéltetés ellen. Vannak barátaim, akik a hetednapos adventistákhoz tartoznak. Nem vitatkozom velük a szombat megtartása miatt, de nem is engedem meg, hogy elítéljenek engem emiatt. Ezt mondom nekik: ha megengedem, hogy elítéljétek engem, akkor én nem engedelmeskedem az Újszövetségnek, mert az Újszövetség ezt mondja: senkinek se engedjétek meg, hogy elítéljen titeket a szombat miatt. Értitek? Ez egy nagyon érzékeny kérdés. Ne ítéljétek meg egymást, senkinek se engedjétek meg, hogy elítéljen titeket, mindenki saját maga döntse el, hogyan értelmezi Isten akaratát a saját életében.

Most térjünk vissza a Római levél 14. részéhez. Elolvassuk a 7. verset. *„Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg, ezért akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék.”* Pál tehát azt mondja, hogy az Úrral való személyes kapcsolatunk az, ami számít. És miután már az Úrhoz tartozunk, ő soha nem hagy el minket, az övéi vagyunk az időben és az örökkévalóságban, ha élünk, az Úrnak élünk, és ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Az Úrnak tartozunk számadással. Isten beszél Ruth-hoz a velem való kapcsolatáról. Ezeket a kérdéseket nagyon személyes jellegűnek tekintem, időnként előfordult, hogy túl nagy elkötelezettséget vártam el tőle, de már nem teszem. Ezt mindenképpen el kellett mondanom. Már csaknem három éve súlyos próbákat élünk át, amiért dicsérjük az Urat. Emlékeztek, mit mond Jakab a próbákról? Örvendeztetek, ne panaszkodjatok, hanem örüljétek. De az egyik dolog, amit az Úr megmutatott Ruth-nak, aki egyébként csodálatos feleség, teljesen elkötelezett, minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy támogasson engem és a szolgálatomat. De az Úr megmutatta neki, hogy a vele való kapcsolata az első, nem a velem való kapcsolata. És ez mindenkire vonatkozik. Lehetséges, hogy csodálatos házastársad van, de az Úrral való kapcsolat az első. Eljön az idő, amikor minden egyéb kapcsolat megszűnik. Amikor átlépsz az időből az örökkévalóságba. De a Jézussal való kapcsolat soha nem fog megváltozni. Ennek tudatában kell most is élnünk az életünket. Egy valami számít az időben és az örökkévalóságban egyaránt: a Jézussal való személyes kapcsolat. Ha átlépek az időt és az örökkévalóságot elválasztó kapun, csak egy valaki lesz velem. Eszembe jut Istennek egy drága szentje, az Üdvhadseregnek egy tábornok hölgye, egy nyelveken szóló tábornok, ami igen ritka jelenség. Persze ez 40 évvel ezelőtt volt. Soha nem találkoztam a férjével, aki már meghalt, ezért lehetett ő tábornok, mert az özvegy automatikusan megkapja férje rendfokozatát az Üdvhadseregben. Szerintem a nő sokkal szilárdabb keresztény volt, mint a férj. Ezt mondta a férjének: Van egy hely, ahova nem mehetek el veled. Oda egyedül kell elmenned. Azt hiszem, hogy Pál tapintatosan erre figyelmeztet minket, és ezzel tisztában kell

lennünk. Hála legyen Istennek a más hívókkal való csodálatos kapcsolatokért a Krisztus testében. Hála legyen Istennek azért a kapcsolatért, amelyet 30 évig élvezhettem az első feleségemmel. De eljött az idő, amikor búcsút kellett mondanunk egymásnak. Ő hazaköltözött az örökkévalóságba. Már nem lehettem a pásztora. Csak egyetlen pásztor kísérhette el végig az úton. A kedvenc kifejezése Jézusról mindig ez volt: az én lelkem pásztorja és püspöke. És ő az is volt, és annak kell lennie valamennyiünk számára.

Most menjünk tovább a Római levél 14. részében. Nagyon-nagyon fontos kérdéshez érkeztünk. Figyelmeztetés, keresztény testvéreink elítélése ellen. Szerintem ma ugyanolyan fontos, mint akkor volt. Szerintem sok kereszténynek azért vannak különféle problémái az életében, mert vétkeznek azért, hogy elítélik keresztény testvéreiket. Egyetlen bíró létezik: Isten. Gondolkozzatok el egy pillanatra, mielőtt elolvassátok ezt a szakaszt. Egy bíróság tárgyalótermében ülsz a többi résztvevő között. Az emelvényen ott van a bíró széke, de üres, mert a bíró még nem jött be. Mi történne veled, ha felállnál, felmennél az emelvényre és leülnél a bírói székre? Mennyi ideig ülhetnél azon széken? Pillanat alatt kihajítanának onnan. Ez történik akkor, ha egy emberi bíró helyét valaki elfoglalja. Akkor hogy merészeli valaki Isten helyét elfoglalni és leülni a székére? Mekkora kárhooztatást idéz magára az, aki ítéletet kezd a testvéreit? Vannak olyan helyzetek, amikor ítélnünk kell. Az apának ítéletet kell gyakorolnia a családja felett, a pásztornak ítéletet kell gyakorolnia a gyülekezete felett. Hadd mondjak el egy egyszerű alapelvet. Ha van felelősséged, akkor hatalmad is van. De ha nem a tied a felelősség, akkor ne ítélj. Nem te vagy a felelős keresztény testvéred életéért, a családjáért, tehát ne ítéld el őt.

Most olvassuk el, mit mond Pál. 10. vers. *„Akkor te miért ítéled el testvéredet? Vagy te is, miért veted meg testvéredet?”* Ez a két kérdés ugyanaz. Te, aki betartod a törvényt, miért ítéled el a testvéredet, aki nem tartja be? És te, aki annyira szabadnak tartod magad, miért veted meg a testvéredet, aki még betartja a törvény bizonyos rendelkezéseit? *„Hiszen mindnyájan oda fogunk állni az Isten ítélőszéke elé.”* Az a görög szó, amelyet itt ítélőszéknek fordítottak, a „bema”. Tudnotok kell, hogy két bírói szék, két alapvető ítélőszék létezik. Az egyik a „bima” vagy „bema”, a másik pedig a nagy fehér trón. A nagy fehér ítélőszék még nagyon távol van. Ez az az ítélőszék, amely elé minden feltámadt halottnak oda kell állnia. De a „bima” ítélőszék az, amikor Krisztus megítéli az ő népét. És nem szabad elfelejteni, hogy azok ellen, akik Jézus Krisztusban vannak, nincs semmiféle kárhooztatás. Ez az ítélőszék nem azt dönti el, hogy az ember megmenekül, vagy elvész. Ez az ítélőszék azt fogja felmérni, hogy milyen szolgálatot végeztél Jézusért ebben az életben. Minden kereszténynek meg kell állnia ez előtt az ítélőszék előtt, közvetlenül és személyesen az Úr Jézus előtt, és számot kell adnunk mindenről, amit tettünk. Pál azt mondja, hogy ha valaki ezt felismeri, akkor olyan szorgalmasan fogja felkészíteni magát, hogy nem lesz ideje arra, hogy másokat ítélgessen. Azok, akik másokat ítéletnek, szinte biztos, hogy nem a készülődéssel vannak elfoglalva. Nem készülnek Jézus ítélőszéke elé.

Aztán Pál idézi Ézsaiást. *„Mert meg van írva: Élek én, így szól az Úr, bizony előttem fog meghajolni minden térd...”* Ha eljutunk ehhez a „Bima” ítélőszékhez, mi is letérdelünk Jézus előtt. *„...és minden nyelv magasztatja az Istent.”* Kicsit félrevezető ez az angol fordítás. Itt is ellenőriztem az eredeti görög kifejezést, az szerepel itt, hogy vallást tenni a szív mélyéről. Nem tudom kifejezni, mennyire helyénvaló ez a jelentés, de azt jelenti, hogy mindent meg kell vallani. Semmit sem lehet majd visszatartani. Nem lesznek titkok. Nem lesz az életedben egyetlen elrejtett zug sem. A teljes igazság ki fog derülni Jézus előtt. Azt hiszem, mindenkinek fel fog tenni néhány kérdést. Miért kritizáltad ezt a prédikátort? Miért vettél úrvacsorát azzal a hölgygel, ha aztán utána kimentél és azonnal elkezdted őt kritizálni a saját

családjának? Tudjátok, mi az egyik oka annak, amiért sok kereszténynek hitetlen gyermekei vannak? Mert otthon olyan gyakran kritizálnak más keresztényeket. És a gyerek figyel: ha ilyenek a keresztények, akkor én miért legyek keresztény. Nagyon fontos alapelv: soha semmi rosszat ne mondj a Krisztus testének tagjairól a gyermekeid előtt. Ha azt akarod, hogy a gyermekeid tiszteljék Istent és az ő népét, akkor jobban teszed, ha senkit sem kritizálsz előttük. Pál tehát összefoglalja a lényegét. *„Tehát mindegyikünk maga fog önmagának számot adni az Istennek.”* Kiért tartozunk számadással? Nem Ruth-ért tartozom számadással, vagy egy másik prédikátorért, ők is saját magukért felelősek. Egyetlen személyért tartozom számadással: saját magamért.

Nézzünk meg egy pillanatra egy párhuzamos szakaszt. 2Korinthus 5. 9. és 10. vers. 2Korinthus 5. 9. és 10. vers. Pál saját életének és szolgálatának a motivációjáról beszél. *„Ezért arra törekszünk, hogy akár hazaköltözünk, akár távol lakunk, kedvesek legyünk neki.”* Kinek? Jézusnak. Úgy van. *„Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé.”* Találkozónk van Krisztussal, amelyről senki sem maradhat le. Nagyon sok találkozóról vagy más helyzetről lekéshetünk, de mindenki időben ott lesz ezen a találkozón. Valamennyiünknek meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke, a „bima” előtt. *„Hogy mindenki megkapja, amit érdemelt, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszt.”* Csak ez a két kategória létezik. Jó, vagy rossz. Semmi sem lehet semleges. Nincs olyan dolog, ami se nem jó, se nem rossz. Minden, amit Isten dicsőségéért teszünk, Isten akarata és igéje szerint, az jó, és minden más rossz. Az ördög mindig megpróbál meggyőzni minket arról, hogy létezik szellemi semlegesség. Hogy egy szürke zónában vagyunk, ami nem fekete, de nem is fehér. Ez hazugság. Jézus nagyon egyértelműen elmondta: aki nincs velem, az... hol van? Ellenem. Aki nem gyűjt velem, az szór. Csak kétféle tevékenység létezik ebben az életben. Tevékenykedhetsz hívőként: vagy gyűjtesz, és a jót teszed, vagy szórsz, tehát tékozolsz. Mit tékozolsz? Az időt. Mi van azzal az idővel, amelyet a televíziókészülék előtt töltesz, amikor imádkozhatnál, vagy olvashatnál a Bibliát, közösségben lehetnél más keresztényekkel, vagy foglalkozhatnál a családdal? Hogy fogsz számot adni Istennek minderről? Senkit sem akarok kárhozátás alá helyezni, mivel hiszem, hogy ha valóban megtérünk, megvalljuk bűneinket és bocsánatot kérünk, akkor ezekről a tettekről nem kell számot adnunk. 1986-ban Isten megmozdult a helyi gyülekezetünkben, ami körülbelül 6 hétig tartott, minden nap a legkorábbi órákat az Úr előtt töltöttük a templomban. És a Szent Szellem elsősorban arról győzött meg minket, hogy a televízió bálványként van jelen az otthonunkban, és hogy mi sok órán keresztül imádjuk ezt a bálványt. Az emberek egymás után, gyakran zokogva kérték Isten bocsánatát a televízió előtt elvesztegetett idő miatt. Nem azt állítom, hogy minden televízió rossz. Ha kitartóan keresel, jó műsort is találhatsz. De keresgéljed kell, és helyes célokból is lehet televíziót nézni, de mostantól fogva ne felejtsetek el, hogy Jézus előtt számot kell adnotok minden egyes óráról, amit a televízió előtt töltöttetek el.

Furcsa ez a csönd, amit érzek. Most térjünk vissza a Római levél 14. részéhez, 13. vers. Megint egy „azért”. Emlékeztek, mit mondtam az „azért” szóról? Meg kell állapítanunk, mire vonatkozik, ez az „azért” arra vonatkozik, hogy valamennyiünknek meg kell állnunk Jézus ítélőszéke előtt. *„Többé tehát ne ítélkezzünk egymás felett, hanem inkább azt tartásatok jónak, hogy testvéreteknek se okozzatok megütközést vagy elbotlást.”* Azt írtam a kis vázlatunkban, hogy a kritizálás szenvedéllyé válhat. Nagyon sokféle szenvedélyt ismerünk: dohány, alkohol, kábítószer, a televízió egy további szenvedély. Vannak, akik annyira megrögzött televíziónézők, hogy ha egy napig nem nézhetnének televíziót, akkor elvonási tüneteik lennének. Ez olyan folyóiratokban jelent meg, mint a Times vagy a Newsweek. Ez egy objektív tény. De én azt mondom, hogy a kritizálás is szenvedéllyé válhat. És ezzel fel kell hagyni, Lehet, hogy szükséged lesz Isten természetfeletti erejére, hogy abba tudd hagyni.

Mert a szenvedélyeddé vált. Ez egy pusztító szenvedély: árt neked, és árt azoknak, akiket kritizálsz. Szétzúzza a Krisztus testét. Nem tudok továbbmenni. Folytatnunk kell ezt a bibliatanulmányozást, de érzem, hogy Isten arra késztet engem, hogy figyelmeztesselek titeket: annak tudatában éljétek az életetek, hogy számot kell adnunk Jézusnak mindenről, amit mondunk vagy teszünk. Egy ideje az a benyomásom, hogy mindent meg kell tennem azért, hogy ne kelljen zavarbaejtő kérdésekre válaszolnom Jézus színe előtt. Ezért azt kérem, hogy a Szent Szellem mutasson meg nekem mindent, amit meg kell vallanom, hogy akkor ne kelljen megvallanom. És higgyétek el, hogy meg is mutatja. Javaslom, hogy ti is tegyétek ezt, nem itt és most, hanem amint az Úr vezet titeket. Pál ezt írja a korinthusiaknak: ha megítéljük saját magunkat, akkor Isten nem ítél el minket. Isten lehetőséget ad nekünk arra, hogy megítéljük magunkat, megvizsgáljuk a magatartásunkat Isten igéjének fényében. És ha ezt mondjuk: bűnös vagyok, rosszat tettem, Uram, sajnálom, megtérek, bocsáss meg nekem, akkor az el van törölve. Erről már nem kell számot adnunk. Hát nem csodálatos? Olyan ez, mint egy magnetofonszalag. Ha le akarsz törölni egy szalagot, és ezt én is sokszor megtettem sok évvel ezelőtt, amikor saját magam vettem fel a rádióműsoraimat. El sem tudom hinni, de így volt. Meg kell nyomni a törlés gombot, és lesz egy teljesen üres szalagod. Amikor valaki első alkalommal odamegy Jézushoz mint bűnös, akkor Jézus megnyomja a törlés gombot. Minden gonosz cselekedetet, amit elkövettél, eltöröl, mintha soha nem követted volna el. De amint tovább éled az életedet, mondhatsz vagy elkövethetsz rossz dolgokat. De minden rendbe jön, ha megtérsz, megvallod, akkor Jézus letörli a szalagnak azt a kis részét. Nem kell még egyszer letörölnöd a teljes szalagot, de tisztán kell tartanod.

Akkor menjünk tovább. Róma 14:13. *„Többé tehát ne ítélkezzünk egymás felett, hanem inkább azt tartsátok jónak, hogy testvéreteknek se okozzatok megütközést vagy elbotlást.”* Már rámutattam, hogy a Római levél mindegyik fejezetében a vezérlő alapelv a szeretet. Pál időről időre visszatér ehhez, és rámutat arra, hogy a szeretet vezet el minket a helyes tettekhez. Tehát ezt mondja itt: *„Tudom, és meg vagyok győződve az Úr Jézus által, hogy semmi sem tisztátalan önmagában, hanem ha valaki valamit tisztátalannak tart, annak tisztátalan az.”* Semmi sem tisztátalan önmagában, ezt meg kell vizsgálnunk, mert nagyon fontos. Tudunk kell, mit mond az Újszövetség. Nézzünk meg két igehelyet. Márk, 7. rész. Pál azt mondja, hogy nincsen olyan étel, amely önmagában tisztátalan lenne, de ha valaki valamit tisztátalannak tart, mégis megeszi vagy elfogyasztja, akkor ennek alapján számára az tisztátalan és beszennyezi őt. Tehát itt, Márk evangéliumának 7. részében, a 15. versről a 19. versig. Jézus az ételek kérdéséről beszél. *„Semmi nincsen, ami kívülről jutva az emberbe tisztátalanná tehetné őt; hanem ami kijön az emberből, az teszi tisztátalanná.”* Amit tehát a szájunkba veszünk, az nem tud minket beszennyezni. Viszont ami kijön a szájunkból, az igenis beszennyez minket. A tanítványok ezt nem értették. Ezért tovább kérdezték őt. 17. vers. *„Amikor azután a sokaságot elhagyva bement a házba, megkérdezték tanítványai a példázatról. Ő pedig így szólt hozzájuk: Ti is ennyire értetlenek vagytok? Nem értitek, hogy ami kívülről megy be az emberbe, az nem teheti tisztátalanná, mert nem a szívébe megy, hanem a gyomrába, és az árnyékszékbe kerül? Jézus ezzel tisztának nyilvánított minden ételt.”* Nagyon fontos megállapítás, amire támaszkodhatunk. Ettől az időtől kezdve, Jézus tekintélye alapján nem létezik olyan étel, amely önmagában tisztátalan lenne. De egy adott személy számára lehet tisztátalan az étel. Nem tudom, hogy az amerikaiak megeszik-e az angolnát. Tehát igen, de én ismerek olyan embereket, akik viszolyognak az angolnától. De az első feleségem dán volt, és a dánok számára a legfinomabb csemege az angolna. A város másik végébe is képes volt elmenni angolnáért. Ha nem szívesen eszed meg az angolnát, nem kell megenned. De ne kritizáld a dánokat, amiért megeszik az angolnát. Értitek, miről beszélek? Hogy lehet megenni ezt a kígyószerű állatot? Én most nem a kígyókról beszélek, bár nagyon sok afrikai megeszi a kígyót. Finom csemegeként tekintik. Inkább nem fűzök ehhez

megjegyzést, nehogy valakinek felforduljon a gyomra. Aztán az 1Timóteus 4. rész, 4. és 5. vers. 1Timóteus 4:4-5. Pál bizonyos tévedésekről beszél, amelyek beszivárogtak az egyházba. Beszél férfiakról, akik tiltják a házasságot, és azt hirdetik, hogy bizonyos ételektől tartózkodni kell, „*amelyeket Isten azért teremtett, hogy hálaadással fogyasszák a hívők és az igazság ismerői. Mert az Isten minden teremtménye jó, és egy sem elvetendő, ha hálaadással élnek vele...*” Az ételekről beszél. Semmit sem kell elutasítani. „*Mert megszentelődik az Isten igéje és a könyörgés által.*” A világ sok részén amikor az ételekért imádkoznak, az nem pusztán formalitás, mert nem tudják, mit esznek. De ha az embernek van hite, akkor az ételt meg lehet szentelni imádság által. Már eleve meg van szentelve Isten igéje által, de ha ez kiegészül az imádságokkal, akkor ez megakadályoz mindenféle ételmérgezést, amelyet egyébként megkapnál. Voltam már olyan helyzetben, amikor nem volt ehhez elég hitem, hanem ezt mondtam: Köszönöm, nem, ezt inkább kihagyom. Nem azért, mert attól félttem, hogy beszennyez engem, hanem azért, mert féltettem az egészségemet.

Akkor térjünk vissza a Róma 14-hez. „*Tudom, és meg vagyok győződve az Úr Jézus által, hogy semmi sem tisztátalan önmagában, hanem ha valaki valamit tisztátalannak tart, annak tisztátalan az. Ha pedig atyádfia valamilyen étel miatt megszorodik, akkor nem jársz el szeretetben.*” Látjátok, a központi alapelv a szeretet. Nem azért kell tartózkodni az ételtől, mert úgy érzed, hogy tiltva van, hanem azért, mert tudod, hogy ha megeszed a testvéred előtt, akkor ezzel megbántod őt. Ha elmennék valahova enni Jeruzsálemben egy új zsidó hívővel, valószínűleg nagyon vigyáznék arra, nehogy valami olyasmit egyem, amelyet ő viszolyogtatónak tart. Mert tudnotok kell, hogy az ortodox zsidók számára vannak olyan ételek, amelyek végletesen viszolyogtatóak. Soha nem ennék szalonnát egy ortodox zsidó előtt. Nem, mintha én azt gondolnám, hogy a szalonnával van valami baj, hanem azért, mert ő úgy gondolja. Sok évvel ezelőtt egyszer elvezettem az Úrhoz egy fiatal zsidó férfit, és elmondta nekem, hogy eléggé szigorú ortodox neveltetést kapott, de aztán teljesen asszimilálódott. Elmondta, hogy amikor az első alkalommal megpróbált szalonnás tojást enni, csaknem elhányta magát és azt hitte, nem éli túl. De túlélte, és nagyon megszerette a szalonnát. De azt akarom mondani, hogy én magam nem tartom nagyon egészségesnek a szalonnát, de ez egy másik kérdés. Számomra a só is ártalmas, de nincsenek vallásos skrupulusaim a szalonnaevéssel kapcsolatban. De bizonyos emberek jelenlétében soha nem ennék szalonnát. Mert sokkal fontosabb az, hogy a testvérem megmaradjon a hitében, mint az, hogy bebizonyítsam, hogy téved.

Folytassuk. 16. vers. Azt hiszem, elolvasom a 15. vers második felét. „*Ne tedd tönkre ételleddel azt, akiért Krisztus meghalt.*” Amikor Pál az emberiségre nézett, akár pogányokra, akár zsidókra, azokat az embereket látta, akikért Jézus meghalt. Így tekintett az emberekre, és ennek alapján foglalkozott az emberekkel. Nekünk is így kell látnunk az embereket. 16. vers. „*Vigyázzatok, ne káromoljátok azt a jót, amelyben részesültetek.*” Ne tegyétek ki magatokat szükségtelen kritizálásnak, ez is nagyon bölcs tanács, mert amikor kritizálnak minket, akkor negatív erők szabadulnak fel ellenünk. Miért tennétek ki magatokat szükségtelenül ezeknek az erőknek? 17. vers. Csodálatos ez az igever. „*Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szent Szellemben való öröm.*” Isten országában élni nem attól függ, hogy mit eszünk vagy iszunk. Van három dolog, amely Isten országának lényegét alkotja: igazság, békesség és öröm a Szent Szellemben. A mai korban, amelyben élünk, Isten országa csak ott lehet realitás, ahol a Szent Szellem működik. A királyság határai a földön a mai korban ott húzódnak, ahol a Szent Szellem tevékenykedik. A Szent Szellemen kívül nincs más, csak törvények, szabályok és vallásosság. Csak a Szent Szellem tudja elvinni Isten országát valakinek az életébe vagy egy adott helyzetbe. És amikor a Szent Szellem megjelenik, és utat engedünk neki, annak három következménye lesz: igazság, békesség és

öröm. De figyeljétek meg, hogy az első eredmény az igazság. A második a békesség, a harmadik pedig az öröm. Jézus ezt mondta a Máté 5-ben, a 6. versben: „*Boldogok azok, akik éheznek és szomjaznak a...*” mire? „*...az igazságra.*” Nem azt mondta, hogy a békességre, vagy az öröme, vagy a gyógyulásra, vagy a jólétre. Amint járom a világot, nagyon sok kereszténnyel találkozom, akik éheznek és szomjaznak a gyógyulásra, vagy a jólétre, de nem sok olyan emberrel találkozom, aki éhezik és szomjazik az igazság után. De azok boldogok, akik az igazságot éhezik és szomjazzák. Miután beléptél ebbe az igazságba, azt természetes következményként követni fogja a békesség és az öröm. Ne a békességet keresd, ne is az örömet, hanem az igazság legyen a célod.

Manapság nagyon sokat beszélünk a békesség szükségességéről, és ez teljesen helyénvaló. De a békesség utáni kiáltás a megtévesztés, a sátán manipulációjának eszköze lett, mert a világ a békességre törekszik, és talán még ki is jelenti, hogy elérte a békét igazság nélkül. Ez megtévesztés. Nincs valódi és állandó békesség igazság nélkül. Gyorsan nézzünk meg két igeszakaszt Ézsaiás könyvében. 48. rész, 22. vers. Ézsaiás 48:22. A fejezet utolsó verse. „*Nincs békesség az istentelenek számára, mondja az Úr.*” Mindaddig, amíg eltűrjük a gonoszsgot, nincs lehetőség a tartós békességre. És pontosan ezeket a szavakat találjuk az 57. rész végén is, 21. vers. „*Nincs békesség az istentelenek számára, mondja az Úr.*” Tehát a békesség legfontosabb és elsődleges feltétele az igazság. Ez tehát az Isten országa: igazság, békesség és öröm a Szent Szellemben. Hadd kérdezzek valamit, amire nem kell válaszolnotok. Most, ebben a pillanatban valóban Isten országában vagy? Van-e igazságod, békességed és örömed a Szent Szellemben? Ha nincs, akkor lehet vallásod, lehetsz karizmatikus, esetleg pünkösdi. Lehetsz baptista, methodista, presbiteriánus, vagy bármi. Mégsem vagy az Isten országában. Mert itt húzódnak Isten országának határai: igazság, békesség és öröm a Szent Szellemben.

Aztán a következő vers, nagyon valóságos a számomra, 18. vers. „*Mert aki ebben szolgál Krisztusnak, az elfogadható Istennek és kipróbált az emberek által.*” Milyen módon? Az igazság, a békesség és az öröm útján. Az én megtérésem drámai volt, az éjszaka kellős közepén, a brit hadsereg kaszárnyájában, egy év katonai szolgálattal után. Ezután közel öt évet töltöttem még el a brit hadseregben keresztényként. A hadsereg nem a legkönnyebb hely a világon az elkötelezett keresztények számára. Úgy éreztem, hogy Istennek ki kellene emelnie engem a hadseregből, és valami kedves vallásos környezetbe kellene helyeznie, ahol a megfelelő öltözéket viselhetem, a megfelelő szóhasználattal beszélhetek, de ő ezt nem tette. Otthagyt engem a káromkodó, átkozódó, istentelen brit katonák között, csaknem további öt éven keresztül. És elmondhatom, Isten kegyelméből ki tudtam állni a hitem mellett, és megmaradtam kereszténynek. Az egyik dolog, amit megtanultam, hogy amikor valaki egy új helyzetbe kerül, azonnal el kell mondania az álláspontját. Nem tartom különösebben fontosnak, hogy az ember este letérdeljen imádkozni, de a kaszárnyában minden este letérdeltem az ágyamnál imádkozni, hogy tudják, miféle ember vagyok én. És nagyon sok mindent tettek velem, egyszer, miközben az ágyamnál térdelve imádkoztam, szétszedték az ágyat. De, és ezt elmondhatom, tiszteltek engem. És amikor harcba keveredtünk a sivatagban, igazából nem volt harcvonal a sivatagban, de azért előfordultak harcok, ezek a kemény, istentelen katonák odajöttek hozzám, és ezt mondták: nagyon örülök annak, hogy itt vagy velünk. Én voltam az ő életbiztosítási kötvényük. Mindaddig, amíg én is ott voltam, biztonságban érezték magukat. Az a helyzet, hogy soha senki nem sebesült meg közülünk súlyosan, amíg ott voltam ebben a csapatban. De a következőt akarom mondani: voltak vitáim a tisztekkel, bizonyos kérdésekben szembekerültem a parancsnokaimmal, ezt most nem akarom részletezni. De amikor leszereltem, a brit hadseregben minden katona kap egy minősítést, és én a „példás” minősítést kaptam. Ez a legmagasabb minősítés a brit

hadseregben. Nem dicsekvésből mondom, hanem azért, hogy igazoljam azt, amit Pál mond. Ha igazságban, békességben és örömben szolgáljátok Istent, akkor kedvesek lesztek Isten előtt és kipróbáltak az emberek előtt. Hosszú távon az istentelenek tudni fogják, hogyan kell viselkedniük a keresztényeknek. Amikor egyszer valami olyat mondtam, amit nem lett volna szabad, az egyik katona odajött hozzám és figyelmeztetett: ezt neked nem lett volna szabad mondanod. Nem részletezem a dolgot, nem akarlak titeket zavarba hozni, de nagyon rajtam tartották a szemüket.

Folytassuk a Római levél 14. részét. Most jön az alkalmazás. *„Étel miatt ne rombold le az Isten munkáját.”* Pál elsősorban Isten munkájával, a Krisztus testével törődött. Mindig azt akarta tenni, ami építi a testet, még akkor is, ha ez személyes áldozatokkal járt. *„Minden tiszta ugyan, de rossz annak az embernek, aki megütközéssel eszi azt.”* Értitek? Teljesen szabad vagyok arra, hogy szalonnát egyem, de ha egy újonnan megtért zsidó hívő előtt eszem, aki erről nem tud, akkor ezzel megbántom őt, és ez gonosz tett. Értitek? Bűnös vagyok, mert gonoszul cselekedtem. *„Jó tehát nem enni húst és nem inni bort, és semmi olyat nem tenni, amin testvéred megütközik.”* Az a kérdés, hogy épít-e a testvéredet, vagy lerombolod a hitét. Én teljesen szabadnak érzem magam arra, hogy megtegyem mindazt, ami itt fel van sorolva. De nem tenném olyan emberek előtt, akiket ezzel megbántanék. 22. vers. *„Te azt a hitet, amely benned van, tartsd meg az Isten előtt.”* Ne menj bele vitákba ezekről a kérdésekről. Ha meg vagy ezekről győződve, akkor tartsd meg a meggyőződésedet. De ez maradjon Isten és teközötted. *„Boldog az, aki önmagát nem ítéli el abban, amit helyesel.”* Meglepő kijelentés. Lehet, hogy helyesnek tartasz teljesen törvényes dolgokat. De közben vádolhatod magad, mert rossz hatást gyakorolsz keresztény testvéreidre. Aztán így folytatja: *„Aki pedig kételkedik, amikor eszik, az már elítéltetett, mivel nem hitből tette. Mert ami nem hitből származik, az bűn.”* Még egy meglepő kijelentés. Az igaz élet egyetlen alapja a hit. Ha valamit nem hitből teszel, akkor inkább ne tedd. Mindaz, ami nem a hitre épül, bűn.

Gyorsan szeretnék továbbmenni a Római levél 15. részének elejére, mert még sok a tennivalónk, és a mostani alkalmon kívül már csak egy maradt. *„Mi, akik erősek vagyunk...”* Pál a korábbi szakaszra utal vissza. *„Mi, akik erősek vagyunk, tartozunk azzal, hogy az erőtlének gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk.”* Ez a szellemi erő mértéke. Nem az, hogy mit tudsz megtenni, hanem az, hogy mennyit tudsz elviselni. Az erő ebben az értelemben nehéz terhek elhordozását jelenti. Volt egy barátom a szolgálatban, aki a Walesi Apostoli Egyházból származott, nem tudom, mit tudtok erről az egyházzal, ők kijelölnek apostolokat és prófétákat, bizonyos kérdésekben igazuk van, de szélsőségesen törvénykezővé váltak. Miközben felnövekedett, minden bizalmát elvesztette ezekben az apostolokban. Diktatórikus, autokratikus stílusban irányítják az embereket. Tehát a barátom hátat fordított az egésznek, de miután találkozott az Úrral, visszament. Ő mondta a következő megállapítást, amelyet én klasszikusnak tartok. Ezt mondta: *„Nem ismerték fel, hogy nem az apostolok, a fent lévők nyomják el az embereket, hanem az alul lévő emberek hordozzák a terhet.”* Nem az az erős, aki elnyomja az embereket, hanem az, aki felemel másokat. És tudjátok, miért mondta ezt? Mert az apostolok ezt mondták: mi vagyunk az apostolok, a mi nevünk fel van írva az új Jeruzsálemben, mi vagyunk az alap. Tehát a szellemi erő nem abban van, ha valakit elnyomsz, ha bárkin uralkodsz, hanem abban, ha képes vagy hordozni azokat, akik nem olyan erősek, mint te.

Aztán Pál így folytatja: *„Mindegyikünk a felebarátjának kedvezzen, mégpedig annak javára, épülésére.”* A kulcsszó itt az épülés. *„Hiszen Krisztus sem magának kedvezett, hanem ahogyan meg van írva: A te gyalázóid gyalázásai énreám hullottak.”* Jézus magára vette azoknak a gyalázkodásait, akik gyűlölték Istent, mert Jézus Istennek élt. És nekünk is fel kell

készülnünk arra, hogy elviseljük a gyalázkodást Istenért. Aztán ezt mondja, és ez nagyon fontos: „*Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk.*” Mindaz, amit megírtak, ami az Írásokban szerepel, minden, ami az igében olvasható, a mi javunkat szolgálja, a mi tanításunkért állt ott. „*Hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk.*” Csodálatos dolog bátorításban részesülni. De ne felejtsetek el, hogy az ige csak azokat bátorítja, akik kitartóak. Nem elég csak hinni, hanem meg is kell állni a hitben. A hited meg lesz próbálva, átélsz próbákat, az ige megáld téged, ha kitartó vagy. Ezt olvassuk: Ábrahám, miután türelmesen elviselte a próbát, elnyerte az ígéretet. Emlékeztek, mennyi ideig tartott ez a próba? Körülbelül huszonöt éven keresztül türelmesen elviselte a várakozást a megígért fiúra. És miután türelmesen kitartott, elnyerte az ígéretet.

Vannak akik ezt mondják: kizárólag hitre van szükségünk. Szerintem ez nem így van. Szükségünk van hitre és kitartásra. Ez a kettő együtt legyőzhetetlen. És még egy utolsó igevers. „*A türelem és a vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy kölcsönös egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját.*” Mire mutat rá Pál? A harmóniára. Harmónia a hívők között, hogy a személyes különbözőségek ellenére mindenki az Úrra és az ő jóságára nézzen. És együtt, harmóniában magasztalják és dicsérik az Úr Jézus Krisztust. Ez mindezen tanítások kifejezett célja. És Pál átvezet minket különféle területeken, amelyek akadályt jelentettek, és felhívja a figyelmünket ezeknek a veszélyeire. De ne felejtsetek el, hogy a legfontosabb cél a harmóniában élő hívő csoport, akik közösen dicsőítik Istent, egy szívvel és szájjal.

További tanulmányozás céljából javasoljuk még a „Motiváció Isten akaratának megcselekvésére”, az „A törvény igazságos követelése” és „Hét lépés a keresztény szeretethez” című tanításokat. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.